

Дойде близо той при него
и главѣ обори,
сетнѣ испѣ „кукурéго!“
почна да говори:

„Истина је о! съсѣде!
че азъ на туй грѣшѣ,
та ти ся сърдце изѣде
и кръвь ти с' измѣша.

Но нек' бѣде край веч' тѹка
на душманство вѣчно,
познавамъ тя, — ак' и съ мѣкѣ, —
че си якъ конéчно.

За туй ела! да с' помиримъ —
отъ сег' живѣмъ брѣтски,
враждѣ, мързость да не дѣримъ,
секога хоря'тски.

За све що съмъ тя уврѣдилъ,
моляъ да с' опрѣстимъ;
Сичко-то съмъ веч' нарѣдилъ,
Ела да ся гостимъ.“
